

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

III. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

DE LIBRO JUDICUM.

I. *Disputatur de Auctore libri Judicum. Variæ opiniones proponuntur. II. Samueli adscribitur, ejusque probatur ætatem & antiquitas. III. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. IV. Secundum argumentum. V. Tertium argumentum. VI. Ex Judicium libro aliquot manarunt Græcorum, aliarumque gentium fabula ac ritus.*

Disputatur de Auctore libri Judicum. Variæ opiniones proponuntur. Ibi Orig. libe. 6. cap. 2.

Samueli adscribitur, ejusque probatur ætatem & antiquitas. Psal. 67. 8, 9. Jud. 5. 4. Psal. 96. 5. Judic. 13. 5. Matth. 2. 13. Jud. 9. 53.

2. Sam. 11. 21.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. Jud. 18. 30, 31.

Psal. 77. 60. 62.

I. **L**IBRI Judicum magis etiam quam superioris Auctor ignoratur. Eum esse Librum bellorum Dei in libro Numerorum laudatum censuit Aben Ezra. Visum est quibusdam Judices ipsos sua in libro hoc gesta consignasse. Samueli adscribunt Isidorus, & Thalmudici Scriptores capite primo Babæ batræ, & R. Moses Kimchi Davidis frater, alii Ezechia, Esdræ nonnulli. Auctor Synopsicos De vita & morte Prophetarum, quæ Dorotheo tribuitur, scriptum fuisse ait in Tabernaculo, perinde ut librum Ruth, à Scribis nempe sacris.

II. Utrunque est, vetustissimum esse Librum hæc arguunt, quæ in sexagesimo septimo Psalmo legimus: *Deus cum egredereis in conspectu populi tui, cum pertransires in deserto, terra mota est; etenim caeli distillarunt à facie Dei Sinai, & facie Dei Israël.* Delibata illa manifesto sunt ex his libri Judicum verbis: *Domine, cum exires de Seir, & transires per regiones Edom, terra mota est, caligæ ac nubes distillarunt aquis.* Hæc deinde subnexa sunt: *Montes fluxerunt à facie Domini, & Sinai à facie Domini Dei Israël.* Hinc ista Psaltes expressit: *Montes sicut cera fluxerunt à facie Domini; à facie Domini omnis terra.* Ex eodem quoque Libro sumtum esse constat, quod per Prophetas dictum esse pronuntiat Matthæus: *Quoniam Nazareus vocabitur.* Scriptum præterea habetur in libro Judicum: *Et ecce una mulier fragmen mole de super jaciens, illisit capiti Abimelech, & confregit cerebrum ejus.* Annon inde provenerunt illa libri secundi Samuelis: *Quis percussit Abimelech filium Jerobaal? nonne mulier misit super eum fragmen mole de muro, & interfecit eum in Thebes?* Quapropter ex iis quæ proposita sunt à me sententiis ad eam potissimum animus meus inclinatur, quæ Samueli libri auctorem esse decernit: ut pote cujus liber Esdra & Ezechia vetustior, verba libri Judicum repræsentet. A Judicibus vero ipsis scriptum fuisse verisimile non est, nam unius videtur textura opus, nec credi potest ea de se posteris tradere voluisse Abimelechum, vel potuisse Samsonem, quæ illic leguntur. Facilius assentientur Dorotheo, qui factum id statuit à Scribis sacris, modo gestarum rerum commentariis tantum ab iis scriptos, ex ipsis vero commentariis Librum à Samuele ipso decerptum & compositum fateatur, cum unius, ut dixi, texture, ejusdemque textoris opus esse appareat: id quod vel ex uno capite secundo cognoscitur, quo velut totius Libri summarij continetur. Neque vero probabile est Samuelem, cum Ebraicam Rempublicam Dei nutu & consilio restituendam suscepisset, præteritarum rerum, quarum auctorem Deum agnoscebat, memoriam ita neglexisse, ut Judicum historiam oblivione extingui & obsolescere pateretur; sed potius, pro injuncti sibi à Deo muneris ratione, ex Scribarum commentariis collectam concinnasse credendum est. Quamquam arbitrium quæstionis hujus unicuique permitto, dummodo concedatur genuinum esse Librum, quippe qui sit incerti Auctoris & temporis, qualis esse vulgo dicitur.

III. Neque me movent, quæ ad Libri hujus dignitatem labefactandam solent objici. Post captivitatem decem tribuum scriptum esse colligunt quidam ex his verbis capitis decimi octavi: *Posueruntque sibi sculptile, & Jonathan filium Gersam filii Moysi, ac filios ejus Sacerdotes in Tribu Dan, usque ad diem captivitatis suæ. Mansitque apud eos idolum Micha omni tempore, quo fuit domus Dei in Silo. In diebus illis non erat Rex in Israël.* Ergo, inquiunt, jam creati erant Reges Israëlitarum, & tribus decem captivas abduxerat Salmanasar, cum hæc scriberentur. Frustra: nam Michæ idolum tum perierat, cum de Silo ablata est Arca, ut in prælium adversus Philistæos produceretur, quemadmodum aperte significat istud comma. Sublato autem idolo, quorsum idoli Sacerdos? Sublatus autem est & Sacerdos una cum idolo, & belli jure captus, una cum magna Israëlitarum multitudine: sic enim habet Psalmus septuagesimus septimus: *Et repulit tabernaculum Silo, tabernaculum suum, ubi habitavit in hominibus: & tradidit in captivitatem virtutem eorum, & pulchritudinem eorum in manus inimici.* Deinde cum ait Auctor libri Judicum: *In diebus illis non erat rex in Israël,* liquido indicat

captivitatem hanc contigisse antequam Israëlitis Reges Deus præficeret. Hæc enim verba ad præcedentia pertinere, cum Septuaginta Senibus & Vulgato Interprete existimamus. Atqui & infelix illud prælium, & Regum creatio, evenerunt Samuelis temporibus, & à Samuele scribi potuerunt.

IV. Alterum argumentum est Theodoret, qui recentem Libri hujus confectio- nem esse opinatur, quod mentio in eo fiat Jerusalem, cui nomen id inditum putat posteriori ævo. Eodem telo peti poterat & libri Josuæ dignitas, in quo urbem hanc nomine eodem sæpe affectam reperies. Certum est hanc ipsam esse civitatem, quæ prius nominabatur Salem, & in qua Melchisedeci regia fuit. Nam Psaltes ait, juxta Ebraicum exemplar: *Et factus est בשלם in Salem locus ejus, & habitatio ejus in Sion.* Proxima utriusque vallis regia, hæc in decimo quarto Genesios, illa decimo octavo capite secundi Samuelis memorata. Sita utraque est in via quæ à convalle Mambre, in qua habitabat Abraham, recta Hobam ducit, ad quam usque idem Reges quinque persecutus est. Certum quoque est factam dictionem Jerusalem ex vocibus ירושלה & Salem; sumto priore hoc vocabulo ex nomine quod Moriaë monti, qui in eodem loco situs erat, fecit Abraham, cum dixisset: *יהוה יראם Dominus videbit.* Quandonam vero hæc duæ dictiones in unam conflatae sunt, ac Jerusalem primum dici cepta sit hæc civitas, obscurum est & incertum. Ego quidem probabiliter dici posse censeo, Israelitas, ipsumque Josuam, postquam vicina loca infederunt memores Abrahamici dicti, & impositi loco nominis, novum nomen urbi fixisse ex veteri hoc Salem, quod à Jebusæis finitimisque gentibus habebat, & altero ירושלה, quod ab Abrahamo habuerat. His autem recentior fuit libri Josuæ, & libri Judicum lucubratio: unde irritum est, quod inde telum cuditur.

Secundum argumentum. Theod. inter. 2. in Judic.

Psal. 75. 3.

Gen. 14. 17. 2. Sam. 12. 12.

Gen. 22. 9. 14.

V. Perstringenda interim Disputatoris Theologo-Politici levitas, qui cum capite tractatus sui octavo hæc scripserit: *Librum iudicum neminem sanae mentis sibi persuadere credo ab ipsis iudicibus esse scriptum: epilogus enim totius historiae, qui habetur cap. 2. clare ostendit eum totum ab uno solo Historico scriptum fuisse: capite tamen sequenti ex variis Historicis decerptum esse affirmat: Quis enim, inquit, non videt in cap. 2. iudicum ex vers. 6. novum Historicum afferri (qui res à osue gestas etiam scripserat) ejusque verba simpliciter describi. Nam postquam Historicus noster in ultimo capite Josuæ narravit quod ipse mortem obierit, quodque sepultus fuerit, & in primo hujus Libri narrare ea promiserit, quæ post eisdem mortem contigerunt; qua ratione, si solum sua historiae sequi volebat, potuisset annexere superioribus, quæ hic de ipso Josuæ narrare incipit? Ergo in eodem capite causam reperit homo perspicax, cur ab uno Historico & à pluribus scriptum hunc Librum opinaretur: quod ejus acumine dignum est. Attendisset primo capite Gentes recenseri, quæ inter Israelitas manserunt incolumes, & sedibus suis moveri non potuerunt; capite vero sequenti causas afferri, quamobrem eas Deus adversus populi sui vim tutatus sit, peccata nempe post excessum Josuæ & sub Judicum imperio ab Israelitis identidem admitta, quibus comprobandis rem arcessit à capite, à rebus nempe quæ מגננות Josuæ proxime confectæ sunt; verba autem illic è calce libri Josuæ repetita, indicio esse tum calcem hanc, tum librum Judicum, ab eadem manu esse profecta, atque priora hæc capita duo ad pleniorum sequentium intellectum viam munire.*

Tertium argumentum.

Jos. 24. 28. & seq.

VI. Sed & fabulis aliquot comminiscendis ansam præbuit iste Liber. Fatalis ille Nisi Megarensium regis capillus, unde regni fortuna pendebar, quo demesso à Scylla amore perdita puella præfens exitum Niso & Megaræ conflatum est, nonne ad ipsam Samsonis caesariem expressus est, quæ à Dalila meretrice refecta maximum infortunium Samsoni peperit? Cæsum ab eo Thamnatum eunte leonem leo Nemeæus ab Hercule interfectus refert, Dalilam, Omphale, columnas duas Gazææ domus, Columnæ Gaditanæ, quæ Herculi meta itinerum fuerunt, ut illæ Samsoni vitæ terminus. Uterque demum interitu voluntario perit. Atque ita Josuæ & Samsonis gesta uni Herculi Fabulatores accommodarunt, uti sæpe ab ilis fieri solere observatum est. Jephthæ sacrificans filiam Deo, adumbratur Agamemnone Iphigeniam Dianæ immolante: adumbratur & Idomeneo, qui tempestatibus jactatus cum Neptuno sacrificaturum se pollicitus esset quidquid sibi primum ad litus appellenti obvium foret, navi egressus incidit in filium, quem & ex voto macrare coactus est. Samgar sexcentos Philistæos interficiens בכרטר הבקר, stimulo bovis, Lycurgo exprimitur Bacchas βουκόλος in Syria insectante, qualis ab Homero & Nonno pingitur. Ex Lunularum gestandarum more, quem Gedeonis temporibus usurpabant Madianitarum Reges, ut ex libri Judicum octavo capite discimus, Brachmanes Esuvaræ caput Lunula insignire solent. Eodem uti ornamento consueverunt Arabes, gens Lunæ cultui à vetustissimis temporibus dedita, & ab Arabibus ad Turcas propagata est hæc religio. Madianitas dixi Lunulas gestasse; nam quod reddit Vulgatus Interpres hoc

Ex iudicum libro aliquot manarunt. 67. corum, aliarumque Centium fabula ac ritus.

Hom. Iliad. 2. Nonn. Dion. 10. Jud. 8. 21. 26.